

[Peter Nielsen.]

hvor ikke andre findes. Der er dog i forslaget åbnet mulighed for, at staten kan afstå fra denne arveret, for så vidt der er personer, der har stået afdøde nær uden dog at være lovmæssige arvinger. For at undgå for megen unødigt administration forudsætter udvalget, at de lokale kredsdommere kan få en mere generel tilladelse til at overlade boet, for så vidt det ikke er et bo af større værdi, til sådanne efterladte.

Ændringsforslag nr. 9 fastsætter en bestemt dato, nemlig 1. januar 1959, for lovens ikrafttræden og tydeliggør i øvrigt lovens virkeområde. De øvrige ændringsforslag er af redaktionel karakter.

Lovforslaget har i øvrigt et stykke tid været anvendt af de lokale grønlandske skifteretter.

De foreslåede ændringer vil sikkert blive hilst med tilfredshed i Grønland, og da i øvrigt som omtalt ministeren og udvalget er enige om dem, skal jeg på udvalgets vegne anbefale ændringsforslagene til vedtagelse.

Lannung: På grundlag af de synspunkter og betragtninger, jeg gjorde gældende ved første behandling, kan jeg kun udtale min glæde over de resultater i retning af forbedringer og klargørelse, vi har opnået gennem udvalgsbehandlingen. Det gælder således ændringsforslag nr. 3 og bemærkningen til § 24, hvor det udtrykkeligt siges, at udvalget forudsætter, at bestemmelsen vedrørende herreløs arv administreres således, at ministeren for Grønland giver kredsdommerne en almindelig bemyndigelse til at afstå arven til personer, der har stået afdøde nær. Jeg må i overensstemmelse med, hvad jeg tidligere har fremført, lægge megen vægt på, at overflødig korrespondance og overflødig administration bør undgås, sådan at der ikke opstår et misforhold mellem omkostningerne ved administrationen af denne bestemmelse og de oftest meget beskedne værdier, det her i Grønland vil dreje sig om.

Jeg er også særdeles tilfreds med, at vi er nået til den nødvendige tydeliggørelse af § 38, stk. 2 — den bestemmelse i kapitel 4, der lod noget tilbage at ønske i henseende til klarhed og entydighed. Og med hensyn til bestemmelserne om arveret for børn uden for ægteskab lægger jeg megen vægt på, at vi til trods for de ønsker, vi hver især

principielt måtte nære i dette spørgsmål, har akkviesceret ved ikke at gå imod, men i realiteten tage landsrådets standpunkt til følge. Det må jeg ud fra de af mig fremhævede principielle betragtninger finde meget betydningsfuldt her, hvor det drejer sig om grønlandske forhold.

Men først og fremmest — og det er derfor, jeg har bedt om ordet — må jeg udtale min tilfredshed med, at der i udvalget var almindelig enighed om at tage mit ønske med hensyn til affattelsen af bestemmelsen om gyldighedsområde og ikrafttræden til følge. Det fastslås jo nu, at loven for Vestgrønlands vedkommende træder i kraft den 1. januar 1959, og for Nord- og Østgrønlands vedkommende træffes bestemmelse om tidspunktet for lovens ikrafttræden, eventuelt med fornødne lempelser, ved kongelig anordning. Hermed vil loven, som det også med rette fremhæves i betænkningen, når den er gennemført, formelt straks være lov for hele Grønland, hvad jeg under hensyn til de grunde, jeg flere gange har været inde på, måtte lægge meget stærk vægt på. Med den nye formulering er dette tilfældet, selv om ikrafttrædelsestidspunktet er forskelligt og bestemmelsen om tidspunktet for lovens ikrafttræden for Nord- og Østgrønlands vedkommende træffes ved særlig kongelig anordning. Hovedsagen for mig er, at vi hermed er kommet bort fra en deling eller sontring på en måde, der indebærer en principielt uheldig særstilling for Nord- og Østgrønland, som der er al mulig anledning til snarest muligt at komme bort fra. Jeg håber derfor også, at den nye formulering må blive forbilledet for de bestemmelser, der i fremtidige love optages om gyldighedsområdet, og jeg ville være taknemlig, hvis den højtærede minister ville udtale sig herom.

Jeg er også særdeles tilfreds med, at den 1. januar 1959 definitivt er fastslået som ikrafttrædelsesdato for Vestgrønlands vedkommende, og det er mit håb og min forventning, at den højtærede minister for Grønland snarest vil kunne forelægge loven til udtalelse i Østgrønland, altså i Angmagssalik og Scoresbysund, og i Thule, have den fornødne forhandling med de folkevalgte organer der og derefter fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelsen, eventuelt med fornødne lempelser, i Nord- og Østgrønland.